

■ DAGBLADET FOR 25 ÅR SIDEN

4. april 1981

«Kjære Oslo» kaller Dagbladets Sverre Heiberg sin utstilling som åpner mandag i Galleri Palladio (Nedre Slottsgate 5). I mange år har han utrettelig på vår 3. side kjempet mot rasering av bymiljøet. Med sine bilder og underfundi-

ge kommentarer har han satt fingeren på urimelige rivinger, ødeleggelse av grøntområder og på sosiale skjevheter i vårt såkalte velferdssamfunn. Veteranfotograf Sverre Heiberg er en beskjeden mann som mener bildene får tale for seg selv.

■ DAGBLADET FOR 10 ÅR SIDEN

4. april 1996

– Drikk mer rødvin og lev lenger. Ut fra en helsepolitisk vurdering koster vin for mye i Norge sammenliknet med øl og sprit. Det er instituttsjef Bjørn Guldvog ved Stiftelsen for helsetjenesteforskning som kaster denne brannfakke-

len inn i påskeuka. Bakgrunnen er tall som viser at den norske folkehelse sakker akterut i forhold til folkehelse i vindrikkende middelhavsland. – Det er stadig sterkere holdpunkter for å si at vin ikke er så skadelig som vi har trodd.

Blåruss

■ Russen gidder ikke pusse opp bussene selv. De bruker polakker i stedet.
■ Det skal rusen bli blå for.

PÅ KORNET

Arne Foss

afo@dagbladet.no

Et dikt i avisa

Han var ikke engstelig. Hun kom hjem til samme tid hver ettermiddag. Han hadde klokka si på armen.

Flisene varmet ryggen hans. Da rullestolen kilte seg fast i døra til badet, hadde han falt på magen. Han lå med kinnet mot flisene en stund, men klarte å vri seg over på ryggen. Han hadde ikke krefter til nå stolen.

Den som har begge beina trygt plantet på jorda, kommer ingen steder, tenkte han. Håndvasken, sett nedenifra, så ut som en kvinnehofte. Eller en skulder. Glatt, iskald, fullendt.

Av måneskinn gror ingenting, tenkte han. Fargene var mørke oppe ved taket og ble lysere nedover. Aller lysest på veggen nær ansiktet hans, litt over golvet. I speilet så han litt av taket, et mønster i furu. Han vred på hodet, men det endret seg ikke.

Jeg ser ikke skogen for bare trær, tenkte han. Skapet høyt oppe på veggen var skarper i kantene. Urekkelig. Uoppnåelig. Som et bad i karet like ved ham. Han kom seg aldri opp i det uten hjelp.

Stopp verden jeg vil av! Stopp verden jeg vil på! Endrer vi ord i et setning, eller setter dem sammen på nye måter, så kan meningen endre seg. Hvis vi lytter, hvis vi ser, tenkte han. Men noen ganger er meningen ikke til å gripe, den flyter unna. Andre ganger er endringen i seg selv det som gir mening.

Du trår ikke ut i samme elva to ganger. Men vannet er det samme, hver gang. Når omstendighetene vil. Hun kom snart hjem nå. Det var ikke lenge til. Han var hjemme, hun kom hjem. Han tvilte ikke, han var trygg. Han hadde ikke mange valg.

Som å lengte hjem, hjemme. Han hadde merket seg den setningen, i et dikt i Dagbladet, skrevet av Øystein Hauge. Om en hjemvei med stadig nye svinger. Om uro og trygghet, lengsler og søken. Men han visste nå hva han skulle si og hva hun ville svare.

– Jeg er på badet! ville han svare når hun ropte på ham fra døra.

– Ligger du her? La meg hjelpe deg opp, ville hun si.

– Hold godt rundt meg først, bare lite grann? ville han be.

– Det er jo det jeg gjør, hele tida, bestandig, ville hun svare.

Skriv hva Hagen sier, men spør aldri hvorfor.

Sant og ubalansert

Side 3

Halvor Elvik

hel@dagbladet.no

FILMEN «Good night and good luck» er blitt vist i norske kinoer de siste ukene. Den handler om den amerikanske stjernejournalisten Ed Murrow. Han hadde enorm status hos det amerikanske radio- og TV-publikum som «stemmen fra London» under Den andre verdenskrigen da det var en styrke å fargelegge reportasjen med klare holdninger. Tilbake i den amerikanske, politiske hverdagen var det rene, ukommenterte referatet totalt dominerende. Når senator Joe McCarthy slynget ut fra en talerstol at han hadde lister over kommunister i utenriksdepartementet, ble det referert uten spørsmål til senatoren om bevis for påstandene. Ikke før Murrow sørget for at de ble stilt. Da sprakk senatoren. Han forsvant ut av politikken og døde et par år seinere av fyll.

CARL I. HAGENS mediedrevne politiske suksess har noen likhetstrekk med McCarthys. Hagen har vokst seg stor på en kynisk utnyttelse av konstruerte fiendebilder som i årenes løp har omfattet alt fra latsabber i Finnmark, trygdesnyltende alenemødre og den gjennomgående storslageren som i alle år har vært INNVANDREN. Hagen er blitt avslørt i mediene, men uten at det foreløpig har stanset ham. Nå er Siv Jensen i ferd med å lære seg teknikken. Da en asylsøker fra Algerie stakk ned og drepte legen Stein Sjaastad, gjorde hun øyeblikkelig drapet til en sak om innvandring, og ikke til en sak om psykiatrisk helsevern.

DA RICHARD NIXON spredte sin desinformasjon om Vietnamkrigen til mediene, oppfant The New York Times den kommenterende reportasjen under vignetten «nyhetsanalyse». Sjangeren eksisterer i beste velgående og er ofte den best informerte, og mest informerende artikkelen i det amerikanske nyhetsbildet.

Carl I. Hagens siste sprell på denne arenaen var nylig å kreve en politisk egenklæring av kommentatorer før de kunne få sertifikat til å analysere Fremskrittspartiet. I Hagens verden er

han regelrett forfulgt av alle radisene som jobber i mediene. Ja, han ser i det hele tatt ikke vitsen med kommentarjournalistikk. Kan ikke bare journalistene la ham få slippe til, og så overlate dommen til velgerne? Skriv hva Hagen sier, men spør aldri hvorfor.

Dette er grunnen til at Hagen i alle år har ønsket å gå i direkte sending uten etterprøving eller redigering. Det er gull for en politiker eller general som stiller små krav til presisjon eller korrekthet, og som mangler sperrer for overdrivelser og propaganda.

JOURNALISTEN ROBERT Fisk begeistret i helga de fleste av de 615 journalistene som var i Tønsberg på SKUP stiftelsens seminar om kritisk og undersøkende journalistikk. Fisk oppfordret til å rapportere det du ser, og stille det avgjørende spørsmålet om «hvorfor?», uten å tenke på balanse. Ingen ville finne på å gi de israelske soldatene som overvåket falangistenes massakre av palestinere i leirene Sabra og Shatila, like mye plass som ofrene. Og skulle de amerikanske journalistene som kom til de tyske utryddelsesleirene, latt SS-bødene komme like mye til orde som de overlevende?

KRAVET TIL OBJEKTIVITET i journalistikken er makthaveres redskap til å kontrollere ubehagelig informasjon. De vil gjerne gjøre journalister til «nyttige idioter» med journalistisk nøytralitet som ideologi, den såkalte journalismen der alt går og er like mye, eller like lite, verd. dagbladet.no's anmelder av Erling Borgens film «Et lite stykke Norge» synes å bekjenne seg til denne retningen når hun skriver: «Regissørens gjennomgående bruk av aktivister som intervjubjekter gjør at balansen er helt fraværende. Det er ikke særlig overraskende og spennende hva menneskerettighetsadvokater og fredsaktivister mener om krigen og dens forferdelige konsekvenser. At deres påstander tas som sannheter er imidlertid problematisk.»

FREDSAKTIVISTER OG menneskerettighetsadvokater må altså balanseres med krigere som George W. Bush, Donald Rumsfeld og Kristin Krohn Devold. Som har det til felles at de ikke stiller opp for å svare på problematiske spørsmål. De stiller til nød i Fox News som bare så vidt teller døde amerikanere i den krigen kanalen har gitt sin fulle støtte. Døde irakere verken teller eller telles.